



ISKRE

LETNIK XIII

ŠTEVILKA 1

1991/92



Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre : < glasilo vipavskih s

inv.št:K /

15759



Voščilo

Danes ljudje hrepenijo po miru in pravičnosti. Skupno bi radi oblikovali družbo, ki ceni prave vrednote. Drugi to dobro voljo razumejo kot pohlep po oblasti in nacionalizem.

Iskre vam želijo, da bi vam sleherni dan novega leta 1992 spremljal blagoslov Vsemogočnega, ki se je dal poviti v plenice, da bi ljudem prinesel mir; najprej vsem, ki ga iščejo, po njem hrepene in zanj trpe!



Kazalo

Voščilo	1
Kazalo	2
Urednikova beseda	3
Meditacije	4
Razumevanje	6
Pravljičica o soncu	7
Dobrota	9
Vzgoja za diakonijo v družini	11
Otrokove oči	13
Misijonar	14
In memoriam Silvani Racman	15
Esenca	15
Zvok tišine	15
Babica	16
Starček	17
Dlje od neskončnosti	17
Sveta jaz nisem ljubil in ne mene svet	18
Moje življenje v semenišču	24
Moj novi pristan je Škofijska gimnazija v Vipavi	26
Moj novi dom je Malo semenišče	27
Pot me je pripeljala semenišče	29
Samostojna Slovenija in vojna	30
Bil sem v Rimu	31
II. tabor slovenskih krščanskih demokratov	33
Rožni venec blažene Device Marije	35
Zakaj moram biti skladatelj	40
Vesele strani	43

Urednikova beseda

Pred tabo draga bralka, dragi bralec, je prva sicer zapoznala številka 24. letnika semeniškega glasila - Isker. Letošnje leto je vsekakor nekaj posebnega, tako za celotno slovensko družbo kot tudi za našo ustanovo.

Demokratski procesi, ki so se uveljavili od lanske pomladi do sedaj, so naši bivši Srednji verski šoli omogočili nov način življenja. S sprejemanjem nove ustave je bil sprejet zakon o zavodih, ki tudi Cerkvi omogoča ustanavljanje lastnih šol. Zato je bil takoj sprožen postopek za priznanje naše šole kot enakopravne drugim srednjim šolam. To takoimenovano verifikacijo so dosegli v času počitnic in n-ovo šolsko leto smo pričeli v prenovljenih prostorih Škofijske gimnazije.

V to novo šolo pa so se lahko vključili tudi drugi dijaki iz sosednjih krajev, ki so poleg semeništnikov napolnili 1. letnik. Kakšna so njihova nova občutja, boste mogli prebrati v nekaj člankih.

Na srednjih straneh boste našli ciklus pesmi in razmišljanje In memoriam Silvani Racman; naše sošolke, ki je tragično preminula, smo se spomnili z objavo nekaj njenih del.

V kolofonu boste zaman iskali množico urednikov in sodelavcev, saj izdajanje Isker ostaja izključna "pravica" maturantov, katerih število je letos ostalo pri "eden". Tudi to je razlog za pozen izid te številke-e.

Tone Česen

Šel bi v neznano puščavo
in v njeni divjini prevpil oholost sveta
in svojo človeško slabost. (MARJETKA
SMREKAR)

Končno je bil na vrhu. Hladen veter je pihal med borovci. Spodaj je hrumelo mesto. Ni maral mesta, ker napravi ljudi ujetnike, sužnje. Večkrat se mu je zahotelo samote. Zapustil je stisnjene stene in razp rostrl krila svoje duše.

Rad se je vračal sem gor. Ljubil je to valujočo travo, ki jo je zlatilo sonce, bele pečine in temno brinje. Čutil je hladne dlani zemlje, a pri srcu mu je bilo toplo.

Vse to ga je navdajalo z občutkom svobode. V takih trenutkih se je umiril. Bil je srečen. Nepotrebne skrbi so ostale v dolini. Tu je bil le on, skale, ki so se kopale v rdečini zahajajočega sonca, temno brinje in modro nebo.

Toda..., ne le on..., ne le skale..., ne le brinje..., ne le nebo... . Tu, da, prav tu, je bil Nekdo. Tu, zelo blizu, v notranjosti, je občutil Njegov dotik. Dotik same neizmerne ljubezni.

"Moj Gospod in moj Bog! "

Še poslednjič je škrlatno zažarelo morje v daljavi. Zapihal je hladen veter – treba je bilo v dolino.

Tomaz

Šel bi k zvezdi večernici,
dal bi ji solzo,
solzo izgubljenega trenutka...(MARJETKA
SMREKAR)

Človek je hodil ob dolgi, pustih cesti. Blede – sivi topoli so se s svojimi krošnjami skoraj dotikali črnosvinčenih oblakov in odmetavali umazano-rumene liste. Po cesti je prhnil oranžni tovornjak. Za seboj je pustil smrdljiv dim in vrtimec listja. Medle občestne luči so se svetlikale v lužah, katerih površino je valovil lahen vetrič, ki je razodeval tišino pred nevihto.

Tudi človekova duša je bila podobna cesti. Mokra od solz, v katerih so ugašale luči prevelikih nad; bila je razočarana, poteptana.

Toda čutila je, da je nekdo, ki jo razume. Je bila temna noč tista, ki mu je dajala uteho? Mar ni bil to Gospod, ki se je skrival v mokro tišino, da bi se mu približal?

Prevelikokrat ne opazimo Božje pozornosti.

Tomaž

Razumevanje

Razumevanje je poslušanje novih melodij in odkrivanje novih melodij v sebi ali sočloveku;

je tako počitek v materinem naročju, kakor mir v tistem prostoru, ko zunaj brije močna burja;

je prijetna zavest, da nisem sam, čeprav se vse okrog mene ruši;

je kakor zvok strune, ki odgovori ob lah-nem dotiku;

je pesem dveh zvonov, ki sta soglasno ubrana;

je kakor sončna luč, ki se v svetlobni prizmi razdeli v mavrične barve;

je kakor igra mnogih violin, kjer se različni toni združijo v eno harmonijo;

je kakor združitev dveh barv. Vsaka zase sta lepi, vendar se šele, ko se zlijeta skupaj, pokažeta v pravi lepoti;

je sprejemanje in dajanje, dajanje in sprejemanje. Hvaležno sprejemanje brez štetja in preračunavanja in brez misli na protiuslugo.

Domian

Pravljica o soncu

Sonce, veliko nebesno telo, se je pozibavalo po nebu. Vsa nebesna telesa so ga z radostjo gledala. Vse se ga je veselilo. Le Mesec, njegov brat, ki je gospodoval noči, ga ni mogel videti. Kadar ga je zjutraj zagledal, je prebledel in bil bel kot sneg. Mesec je bežal pred soncem. In toplo sonce ga je kar naprej lovilo.

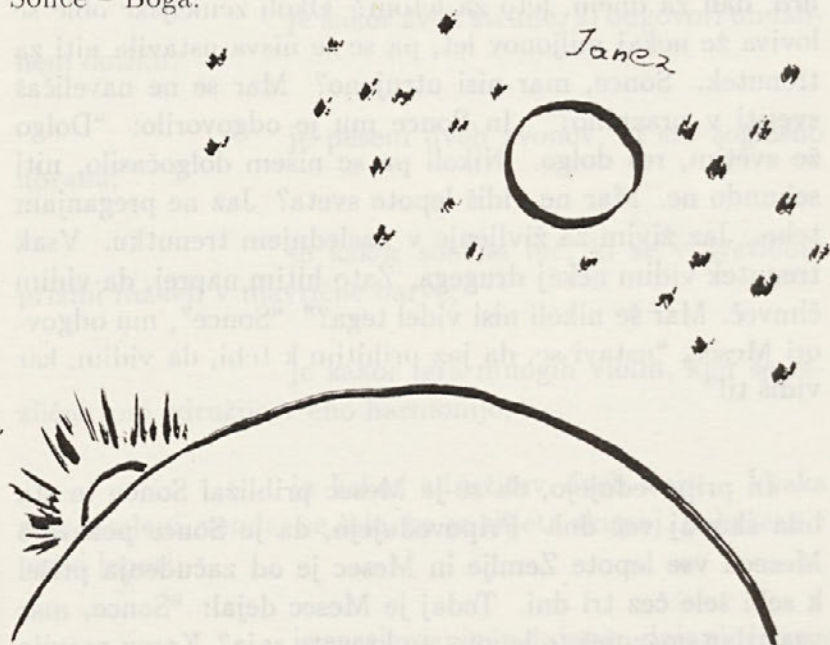
Mesecu pa to ni bilo všeč. Rekel je Soncu: "O Sonce, moj brat. Imej usmiljenje z menoj. Zakaj me preganjaš uro za uro, dan za dnem, leto za letom? Okoli zemeljske oble se loviva že nekaj milijonov let, pa se še nisva ustavila niti za trenutek. Sonce, mar nisi utrujeno? Mar se ne naveličaš svetiti v praznino?" In Sonce mu je odgovorilo: "Dolgo že svetim, res dolgo. Nikoli pa se nisem dolgočasilo, niti sekundo ne. Mar ne vidiš lepote sveta? Jaz ne preganjam tebe. Jaz živim za življenje v naslednjem trenutku. Vsak trenutek vidim nekaj drugega. Zato hitim naprej, da vidim čimveč. Mar še nikoli nisi videl tega?" "Sonce", mu odgovori Mesec, "ustavi se, da jaz prihitim k tebi, da vidim, kar vidiš ti!"

In pripovedujejo, da se je Mesec približal Soncu in sta bila skupaj več dni. Pripovedujejo, da je Sonce pokazalo Mesecu vse lepote Zemlje in Mesec je od začudenja prišel k sebi šele čez tri dni. Tedaj je Mesec dejal: "Sonce, mar vsak dan opazuješ to lepoto, to krasoto raja? Komu pravijo zvezde, da je najlepše ponoči, ko pa ne vidijo dneva? Oh, Sonce, prijazno si! Vse dni bi ostal tukaj, če bi ne vedel, da me potrebuje noč. Toda, ali ni Bog ustvaril te lepote tudi zame? Zdaj, ko sem videl te lepote, jih hočem ohraniti.

Zato, Sonce, prosim, daj mi del svetlobe, da bom občudoval božje krasote vsaj nekoliko." In Sonce ja uslišalo Mesečevo željo.

Poglej nebo in videl boš, da se Mesec sveti. S pomočjo meseca se svetijo tudi zvezde. Tudi zvezde gledajo zemljo in nekatere menijo, da ni večje svetlobe.

Podobno je tudi z nami. Mi sedaj gledamo le Mesečino. Prava lepota se bo razkrila šele takrat, ko bomo gledali Sonce - Boga.



Dobrota

V nekem mestu je stražnik opazoval staro ženico, ki je na cesti nekaj pobirala in dajala v predpasnik. Bližala se je noč in stražniku se je zdela žena sumljiva. Stopil je k njej in jo ostro vprašal: "Kaj počnete in kaj imate v predpasniku?"

Ženica pa se je ustrašila in stisnila predpasnik k sebi. Toda stražnik je vztrajal pri svojem in zahteval, naj mu vendar pokaže, kaj ima v predpasniku. Tedaj je žena v zadregi razprla predpasnik in začudeni stražnik je zagledal drobce stekla, črepinje razbitih steklenic.

"Pa kaj boste s tem, ženica?"

"Veste, po tejle poti gre vsak dan veliko bosih otrok, pa sem si mislila, 'lahko se kdo poreže'... In sem šla ter naskrivaj pobrala črepinje. Veste, gospod, rada imam otroke."

Stražnik se je dobri ženi spoštljivo poklonil in odšel svojo pot.

To zgodbo sem prebral ne samo enkrat, ampak večkrat. Je tako lepa in skromna, da je mnogi niso niti opazili.

Črepinje je tista ženica pobirala na skrivaj in bila na tihem vesela v svojem srcu, da je marsikateremu otroku prihranila bolečino. Toliko ljudi je živelo ob tisti cesti, pa se nihče ni spomnil na črepinje. Samo ta ženica. Tiho je šla na skrivaj in vse pobrala.

Kako pa mi? Toliko naših bratov in sester hodi po cestah trdega življenja, toliko črepinj je na vsakem koraku! In med temi brati in sestrami je veliko bolnikov, ki so že leta in

leta privezani na bolniško posteljo in so popolnoma odvisni od dobrote mnogih src, ki skrbijo zanje. Koliko jih je, ki jih mučijo duševne bolezni! In kdo se spomni onih, ki so zaradi hudobnih jezikov užaljeni v dno duše in trpijo že mnogo let?

Koliko pa je takih, ki kakor ta ženica pobirajo črepinje? Koliko jih je še, ki bi razumeli, da je včasih dovolj drobno, skrito delo, ki lahko naredi prave čudeže?

Dobrota je v tem stoletju postala gorčično zrno v primerjavi z atomsko bombo. Toda atomska bomba je samo mrtva snov, ki grozi, dobrota pa lahko raste in se razcvete v mogočno drevo, ki bo imelo moč, da zasenči i grozo. Samo dobrota to lahko stori.

Ne pozabimo! Smo iz zemlje in se v zemljo vračamo. Imamo pa tudi dušo, ki je božja in jo bo treba vrniti v Njegove roke. Kako jo bomo izročili, če v njej ne bo niti ene zahvale teh, ki smo jim pomagali? Priliko imamo vedno in povsod. Dobrota je čednost. Vsakdo bi moral gledati, da bi vsaj z drobnimi stvarmi pomagal bližnjemu. Nasprotni trdi dobi tehnike postavimo dobo dobrote. Naj ta čudovita čednost v nas ohrani človeka, božjo podobo, naj bo to tisti obroč, ki bo vezal ves svet. Veliko je stvari, ki drobne svet. Treba bo storiti nekaj, kar bo močnejše od tega, kar nas uničuje.

Poskusi biti dober, poskusi razumeti bližnjega! Videl boš, da se bodo tvoje težave olajšale, kajti že v sami dobroti je plačilo. Nič zato, če ne moreš narediti kaj velikega. Ni treba! Poskusi biti tak, kakor tista ženica. Pobirajmo

črepinje s poti svojega bližnjega! In če tudi tega ne moreš, prijatelj, vsaj ne trosi jih svojemu bližnjemu na pot.

Tudi to je dobrota, tudi za to boš našel plačilo. Verjemi in stori tako!

Povmon



Vzgoja za diakonijo v družini

V okviru predavanj, ki jih organizira medškofijski odbor za versko izobraževanje odraslih, je bilo v Ljubljani, v župniji Sv. Križa, predavanje z zgornjim naslovom, ki ga je imel priznani slovenski defektolog, g. Lojze Štefan. Rad bi podal nekaj temeljnih poudarkov, ki so prevevali njegovo predavanje.

Kaj je to diakonija? Je služenje, predajanje drugemu, kar izrazimo s sodobno besedo karitas. V preteklosti se je to zdelo nekaj samo po sebi umevnega, danes pa je skoraj popolnoma zabrisano, kar je posledica napačne "komunistične" vzgoje. Ker je bilo s strani družbe tako močno poudarjanje kolektivizma, ki se je pri vzgoji kazalo predvsem v skupni odgovornosti, si današnji ljudje aktivnega podarjanja drugemu niso mogli nikjer privzgojiti.

Danes se je z demokracijo, ki je dosegla tudi naše kraje, odprla možnost, da kristjani vzgojo svojih otrok prevzamejo v svoje roke, pa čeprav na moderen način. Tak pristop bi bil najbolj primeren z ustanavljanjem lastnih vrtcev, ki bi jih vodili katoliško vzgojeni in misleči ljudje. V teh novih zavodih – za ustanavljanje katerih obstaja potrebna zakonodaja, ki to dovoljuje, bi se moral vspostaviti temeljni trojni odnos med vzgojiteljem, vzgajancem in Bogom. S tem bi se tudi v družinah bolj poudarila suverenost vsakega člana, ki bi tako lahko uveljavljal svoja načela in hkrati sprejemal vzgojne prijeme svojih staršev.

Toda opozoriti velja, da se ne smemo zapirati v ozke

kroge svojih družin, kar vodi v drugo skrajnost, pač pa ostati odprti do potreb drugih – predvsem svojih bližnjih, ki so v kakršnikoli stiski. Pri tem morajo posebno pozornost gojiti starši, ki svojih otrok ne smejo ovirati, kadar opazijo, da so prizadeti ob trpljenju drugega in bi mu radi pomagali. Otrok mora biti za svoje delo primerno pohvaljen, kajti pohvala v vseh vidikih vzgoje več zaleže kot graja.

In kakšna naj bodo sredstva, preko katerih si otrok ustavrja primeren odnos do sveta? Najpomembnejše je gojenje stalnega stika z Bogom preko molitve in svete maše. V preteklosti so družine skrbele, da je bil vsak dan vsaj eden od družinskih članov pri sveti maši. Prav tako pomembna pa je vsakodnevna molitev, ki vseh nas ustvarja ne samo zavest povezanosti z Bogom, ampak tudi s soljudmi, ko prosimo za razne potrebe. S takim načinom življenja bodo zadovoljni ne samo otroci, ampak tudi vzgojitelji – starši, kar je bistveno za vsesplošni družbeni blagor.

Tone



Otrokove oči

Dve ženi obenem spoznata,
da v telesu svojem zdaj novo življenje imata,
da poleg njunih src,
še malčkovo dela – kvrc, kvrc...

“Oo,” pravi prva, “kako lepo,
da Bog sprejel je prošnjo mojo,
da otrok z majceno nožico svojo,
razveseljeval me bo še leto to.”

“Prekleti Bog,” – to reče druga,
“je stanje hujše kakor kuga.”
Otrok, ki ga ne bo rodila,
počiva razmesarjen v vrečki polivinila.
To je bila njegova ‘truga’.

Ko dvakrat po dvanajst se mesecev je obrnilo,
se stari znanki srečata veselo,
kramljata o življenju in kako kaj delo,
zrejo jo – otrokove oči, nebeško milo.

Takrat zajoka žena na ves glas,
začudena jo mati opazuje,
kako v bolesti strašni roke zdaj dviguje,
in pravi: “Ni Bog preklet — prekleta JAZ...”

Mitja

In Memoriam Silvani Racman

Esenca

*Stisk
grozdje
pritiska.
Počasi
polzijo
zadnje
kapljice.*

*Gosta
esenca.*

*Teško
gre —
počasi...
Kot kri
se pretaka,
kot solze,
to vino.*

Zvok tišine

*V cerkvi
jaz
sama.*

*In zvok
tišine —
najmočnejši,
najgloblji,
neskončen...*

Babica

Zakaj tako rano si pustila nas,
 še prej ko videla si moj obraz.
 Zakaj vprašala sem se mnogokrat,
 te smrt vzela je takrat.

Takrat, ko joka v hiši še ni bilo,
 trpela si – bilo ti je hudo,
 ko vedela si, da moraš iti,
 družino mlado za seboj pustiti.

Tebi vredno je to pesem peti,
 še lepše s tabo bi bilo živeti,
 ker vem, da k tebi bi se kdaj zatekla,
 ko žalostna bila bi duša pekla.

Edino slika mi je še ostala,
 vse dala bi, da bi jo TI mi dala,
 da roko tvojo v moji bi čutila,
 da v srce moje tvojo bi ljubezen skrila.

Le enkrat rada bi te jaz objela
 in videla bi tvoja lica bela,
 z roko dotaknila se obraza,
 ki zgarano trpel je sonca, mraza.

Enkrat le rada govorila bi s teboj,
 zaupala ti svoj mladostni boj,
 vem, dala bi mi dobrega nasveta,
 zato naj bo TI tale pesem peta.

Starček

Stopa
počasi,
odhaja
z nasmehom...
Ne umira,
začenja
živeti.

Dlje od neskončnosti

Kako daleč
gre?
V neskončnost...
In vendar
nekaj
je —
ŽELJA.

Sveta jaz nisem ljubil in ne mene svet

(BYRON)

(Razmišljanje o romantični osebnosti)

Romantičen človek. Teško je zanj življenje. Sanjač? Potopljen vase trpi. Ne more najti koticčka pod soncem, kjer bi se počutil dobro, ne more najti sreče. Nihče ga ne razume.

Ali je tak človek zgubljen? Bolan in poln problemov – potreben pomoči, ali le drugačen? Mogoče celo poseben. Edini. Z individualnim, svojim mišljenjem in pogledom na svet. Kot da ne živi, ampak le gleda film življenja drugih ljudi. Stoji za zaslonom in opazuje dogajanje. Spremlja in sočustvuje z igralci. Potaplja se v njihova življenja in z njimi živi. Trpi. Film se konča, ostane sam. Poln tujih zgodb, različnih življenj, idej, ... , prepoln mnenj in spoznaj — a v sebi prazen. Prazen svojega življenja.

In ob pogledu na odvijajoče se filme tujih ljudi, se zastrmi v svoj JAZ in takrat se mu prikaže slika njegovega življenja. Kdo sem? Kaj počnem? Zakaj sploh živim? ... Ali ima vse skupaj kakšen smisel?

Le mnenja, le teme, ... , utopistična, filozofska ali versko - teološka nadomestila za pravi ZAKAJ, ki nikoli ne dobi odgovora.

In ubada se človek — pisatelj, poet — z neštetimi ZAKAJI. Nešteto življenskih vprašanj se izpostavi.

Ob prebiranju knjig, študiju – filozofija, vera, Bog ... – išče in vrta naprej. Sam je nesrečen, zgubljen in trpeč, a ključnega odgovora ne najde nikoli. Nobena stvar ga ne zadovolji dokončno in mu ne umiti nemirnega duha. Ta še naprej vrta vanj in mu ne da miru. Pregarja ga naprej, naprej, naprej... Čeprav še sam ne ve kam. Kot črv ga razjeda in išče vedno nove poti, nova spoznanja, nove cilje...

In kje je sedaj sreča? Le redko jo tak človek najde, oziroma ujame. In še če jo, mu kmalu zbeži iz rok. Življenje? Saj ni drugega kot neskončno iskanje in odkrivanje naprej.

Primer iskanja in odkrivanja naprej lahko povemo z zgodbo človeka – romantičnega, čutečega, ki je sanjal, da se sprehaja po obali. Naenkrat se mu iz nebes odpre film celega njegovega življenja. Po scenah spozna vsak svoj trenutek in opazi, da je povsod v pesku po dvoje stopenj. Le takrat, ko je najbolj potreboval pomoč, takrat, ko se je počutil izgubljen, ko je bil v stiski, v temi... takrat je v pesku opazil le eno stezo — en par stopenj.

In ogorčeno se zazre v nebo (romantik, poet – večkrat vzklikne k Bogu, k nadnaravnemu po odgovor) in ves žalosten vpije: "Moj Bog, moj Bog... rekel si, če ti sledim, me ne boš nikoli zapustil. Zakaj so potem v pesku le ene stopinje, prav takrat, ko bi te najbolj potreboval? Zakaj si me zapustil v najhujših trenutkih boja?" Takrat ga ljubeči Bog pogleda

in odgovori: "Sin moj, nisem te zapustil. Takrat, ko so v pesku tvojega življenja le ene stopinje, je to zato, ker te takrat primem v naročje, stisnem te k sebi in ponesem te naprej – prek grebenov, prepadov, stisk in muk."

To je bil le en primer doživljanja življenja čutečega človeka – poeta, sanjača, za nekatere tudi blaznega ..., ali pa le drugačnega.

Tak človek občuti in trpi. Išče rešitve, išče odgovore, a jih le redko kdaj najde. Mogoče s pomočjo tehnike, znanosti, filozofije, umetnosti... poskuša rešiti probleme ali vsaj opravičiti razna dejanja, njemu tako boleča.

Na koncu pa skoraj vsak spozna, da je nemočen in da se ta ne bo spreobrnil. Zato se obrne na nekaj nadnaravnega, na višjo silo in se ji zateče v objem, kot smo to opisali v zgornjem primeru.

Ne gre za vero in ne za politiko, ampak le za tolažbo in iskanje umirjenosti svojega duha.

Silvana Racman

Moje življenje v semenišču

Moje novo življenje v semenišču teče že dober mesec. Ta mesec sem si razdelil na:

Prvi dan. Začel se je z molitvijo in zajtrkom, šele potem sem se spomnil, zakaj sem pravzaprav prišel v semenišče – da bi se česa naučil, seveda. In tako sem se, čeprav malce nerad, vendar vestno vrgel v učenje. Toda potem, pri pouku, sem prve tri ure še nekako sprejel in sem si rekel: "No, saj to pa ne bo tako težko!" A na koncu pouka že nisem več mislil tako, saj so nam profesorji in profesorice že prvi dan naložili kopico učenja. Če ga primerjam z osnovno šolo, za cel teden, in zato sem že prvi dan "jamral", kako bom to sedaj spravljal skozi. Tako so mi te učne ure tekle v nedogled. No, končno je prišel čas za večerjo in večerno molitev. Zato sem se utrujen odpravil k zasluženemu počitku.

Prvi teden. Vlekel se mi je kot jara kača, čeprav nisem zabušaval. Vendar je končno prišel dan, ko sem se lahko odpravil domov. Doma smo potem predebatirali ves teden in moji domači so bili seveda zelo radovedni, kako poteka naše življenje.

Prvi mesec. V tem času sem začel že zelo rad prihajati sem, čeprav mi je bilo prvi teden kar malo težko. Dobil sem že tudi nekaj dobrih in nekaj slabih ocen. Človek pa se seveda vsega navadi, še posebej v družbi dobrih prijateljev, ki sem jih tu spoznal. Pa ne samo med sošolci! Tudi med semeniščniki jih je kar nekaj, za katere morem trditi, da so moji dobri prijatelji. Nekateri se mi seveda

bolj dopadejo po mišljenju kakor drugi. Spoznal sem, da v semenišču ni samo strogost, temveč, da je veliko šaljivosti in neškodljivih ter veselih potegavščin. Seveda smo bili kot "prvčki" krščeni. Spoznal sem, da so učitelji strogi in nepodkupljivi. To se mi zdi prav, saj profesorji ne morejo delati velikih razlik med učenci. Zato sta se mi tudi prikupili tišina in molitev. Saj smo tudi doma molili, vendar se mi zdi, da tukajšnja molitev prihaja iz srca, da ni neko prazno ponavljanje besed. Doma, med prijatelji, sem pripovedoval, kakšen način življenja imamo v semenišču, pa so začeli vsi vzdihovati: "Uh, jaz pa ne bi zdržal." "Jaz bi utekel." "Saj so čisto utrgani."

Vendar se mi zdi, da preveč svobode škodi in človek rad popusti v učenju in gre po napačni poti. Življenje v semenišču se mi zdi naporno, vendar se mi je zelo prikupilo, še posebej pa gospod ravnatelj in gospod vzgojitelj. Zdi se mi, da nas imata onadva resnično rada in nas varujeta. Zelo bi bil žalosten, če ne bi naredil razreda ali bi bil prisiljen zapustiti dom. Ampak jaz pravim, če se trudiš in delaš, boš z božjo pomočjo uspel.

Bogdan

Moj novi pristan je škofijska gimnazija

Na koncu osnovne šole, to je na koncu osmega razreda, sem imela eno samo samcato željo. Priti na Škofijsko gimnazijo tu v Vipavi!

Seveda tedaj še ni bilo nič določnega. Republika gimnazije same še ni priznala in tako sem se bila prisiljena sprijazniti z dejstvom, da bom morala iti v gimnazijo v Ajdovščini. V meni je bilo vse razdvojeno. Vedno znova pa sem se poigravala z mislijo, da bi šla v Škofijsko gimnazijo.

Želja je bila resnično močna, saj je že na koncu junija prišla vest, da bodo škofijsko gimnazijo uradno priznali in da bo svoja vrata odprla tudi dekletom.

Ena ovira pa je vendar še bila. Vpis! "Kaj, če me ne bodo sprejeli? Sem bila dovolj dobra v osnovni šoli?" S takimi in drugačnimi vprašanji sem se mučila. Živela sem samo še za tisti trenutek, ko mi bodo povedali o sprejemu.

Tudi to sem dočakala. Nekega dne sem šla mimo semenišča in sem si rekla, da ne bo nič narobe, če malo povprašam.

Zdaj sedim v zaželjeni šoli, moja pričakovanja so se uresničila.

Ne bom se učila z muko, domačih nalog ne bom pozabl-

jala, saj je bila želja, da pridem na to šolo tako močna, da je ne gre zanemarjati.

ky lo



Moj novi dom je Malo semenišče

Sem v učilnici Škofijske gimnazije v Vipavi. Sem me je privedla želja po šoli, ki ni samo gola šola, ampak tudi nekaka duhovna šola, saj bivam v Malem semenišču. Na Primorskem namreč ne poznam šole, ki bi v programu imela tudi verouk, bivanje v internatu z vsemi svojimi prednostmi. Prišel sem tudi zato, da bi nekoč morda postal duhovnik, ali pa se izučil za kak drug duhovniški poklic.

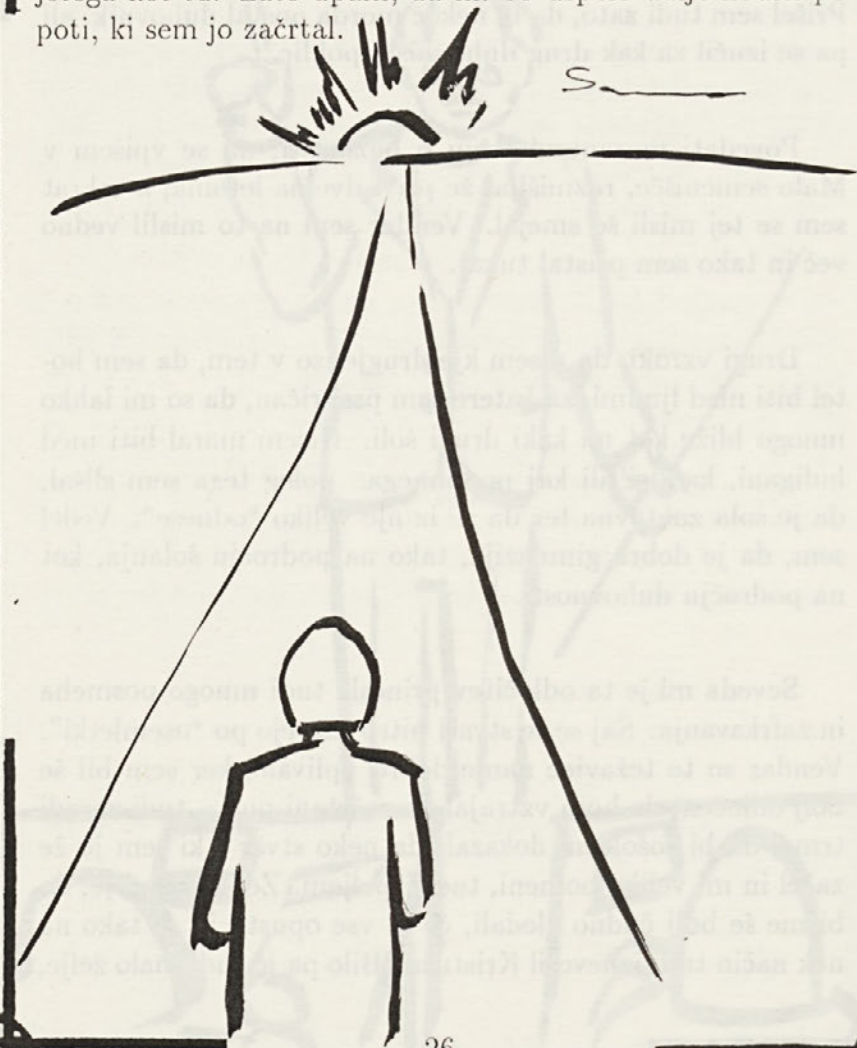
Povedati moram, da sem o možnosti, da se vpišem v Malo semenišče, razmišljal že pred dvema letoma, a takrat sem se tej misli še smejal. Vendar sem na to mislil vedno več in tako sem pristal tukaj.

Drugi vzroki, da nisem kje drugje, so v tem, da sem hotel biti med ljudmi, za katere sem prepričan, da so mi lahko mnogo bliže kot na kaki drugi šoli. Nisem maral biti med huligani, kadilci ali kaj podobnega. poleg tega sem slišal, da je šola zahtevna ter da se iz nje veliko "odnese". Vedel sem, da je dobra gimnazija, tako na področju šolanja, kot na področju duhovnosti.

Seveda mi je ta odločitev prinesla tudi mnogo posmeha in zafrkavanja. Saj se te stvari hitro razvejo po "osemletki". Vendar so te težavice name dobro vplivale, ker sem bil še bolj odločen, da bom vztrajal na začrtani poti – tudi zaradi trme, da bi sošolcem dokazal, da neko stvar, ki sem jo že začel in mi veliko pomeni, tudi izpeljem. Zdelo se mi je, da bi me še bolj čudno gledali, če bi vse opustil in se tako na nek način tudi izneveril Kristusu. Bilo pa je tudi malo želje,

da bi jim dokazal, da nisem navaden "piflar - odličnjak", ki gre potem na naravoslovno šolo, kjer navadno taki pristanejo.

Ni mi žal, da sem se tako odločil, kajti tu je zelo lepo. Še nikjer, kjer je več ljudi skupaj, se nisem počutil tako sprejetega kot tu. Zato upam, da mi bo uspelo dalje hoditi po poti, ki sem jo začrtal.



Pot me je pripeljela v semenišče

Moja pot je bila zelo razgibana, vendar je vedno neki glas v meni nekaj klical, včasih bolj, včasih manj. Glas, ki si ga nisem znal razložiti, vendar sem slutil, kam me kliče. Vzgojen sem bil v družini, kjer naju je z bratom mama vzgajala z ljubeznijo in dobroto.

Že kot majhen sem občudoval strežnike pred oltarjem in zdelo se mi je, da oni na prav poseben način slavijo Nebeškega očeta. Zato sem si želel postati strežnik. To sem tudi postal in sem z veseljem in redno hodil k maši. Tako sva z gospodom župnikom postala dobra prijatelja. Veliko smo razpravljali pri verouku ali kje drugje o stvareh, potrebnih za življenje, da lahko človek odraste v poštenega, sebe vrednega človeka.

Ko se je bilo treba počasi odločiti za poklic, mi je gospod namignil, naj se vpišem v semenišče. Dolgo nisem vedel, ali naj sledim božjemu klicu ali ne. Veliko sem molil k materi Mariji. A pravi odgovor sem dobil sem dobil šele takrat, ko sem doma vse povedal. Doma so to sprejeli malo z začudenjem, a mi niso branili in tako sva se z gospodom župnikom odpeljala na informativni dan v vipavsko semenišče. Ko sem prišel sem, se mi zgradba s kapelo vred takoj prikupila. A tukaj so se pojavile tudi skrbi, če bom lahko jaz kot bolj slab učenec izdelal šolo, da bom potem lahko sledil božjemu klicu naprej, dokler ne dosežem cilja. Saj ta cilj si zelo močno želim doseči, in trudil se bom da bom šolo lahko izdelal. In tako se bom poskušal prebiti skozi težke dni z božjo pomočjo.

Bogdan

Samostojna Slovenija in vojna

Na Gorjancih je že zagorel prvi kres in kmalu za njim so se prižgali še vsi drugi v okolici. Ti nemi, vendar svetli plameni so dali vedeti, da je Slovenija postala samostojna država. Po radiu se je slišala himna, ki se je dvigala v nebo kakor slovenska zastava, ki so jo pred skupščino prvič dvigali vse više in više — dokler ni visoko v zraku ponosno zaplapolala. Istočasno pa se je v Beogradu dogalo nekaj presenetljivega. Jugoslovanska armada je dobila povelje, da napade Slovenijo, kar so začeli takoj izvrševati. V zgodnjih jutranjih urah so že prodirali po ulicah in cestah s svojim strašnim orožjem — tanki. V vrstah te vojske so bili predvsem mladi vojaki vseh jugoslovanskih narodnosti, tudi slovenske. Mislili so, kot so jim povedali generali, da grejo braniti meje Jugoslavije pred napadom Avstrijcev in Italijanov. Vendar so mnogi, ko so videli barikade in druge ovire, spoznali, da to, kar so jim povedali generali, ni resnica in so prestopili na stran slovenske teritorialne obrambe.

Vendar okupacijske vojske slovenska TO in ves slovenski narod nista čakala križem rok, ampak sta se uprla z vsemi razpoložljivimi silami proti mnogo močnejši vojski, ki je imela moč samo v orožju, razlogi za nasilno obnašanje pa so bili izmišljeni in puhli.

Po desetih dneh trpljenja v mnogih slovenskih krajih in po prestanem strahu, je vojska dobila ukaz o umiku iz Slovenije. Zdaj je v marsikaterem srcu zagorel žarek upanja, da se to gorje nič več ne ponovi.

Bil sem v Rimu

Ob zaključku šolskega leta smo ministranti iz župnije Primskovo poromali v večno mesto Rim. Povabili smo tudi ministrante iz sosednje župnije Kranj in nekaj bogoslovcev. Vodili so nas župnik Franc Godec, kaplan Janez Šavs in dr. Borut Košir. Desna roka vseh treh voditeljev pa je bil vrli semenišnik Robert Hladnik.

V torek zgodaj zjutraj smo se že zbrali v cerkvi Marije Vnebovzete na Primskovem, kjer smo ob somaševanju duhovnikov opravili mašno daritev za domovino – Slovenijo, ki naj bi v teh dneh razglasila neodvisnost. Po končani sveti daritvi smo se odpravili na pot. Le-ta nas je vodila čez slovensko Primorje v Italijo. Vožnja po dolgih in enoličnih italijanskih avtocestah bi bila sila dolgočasna, če je s svojim pripovedovanjem ne bi popestril dr. Košir. Pozno popoldne smo prispeli v Slovenik, slovenski papeški zavod. Kljub utrujenosti od dolge vožnje smo se po večerji odpravili na avtobusni ogled mesta Rima. To je bilo moje prvo srečanje z večnim mestom.

Naslednji dan je bil zame najlepši. V svoji splošni avdienci nas je v slovenskem jeziku nagovoril sam sveti oče; kasneje, ko je šel med ljudi, pa sem mu celo podal roko. To je bilo zame vsekakor veliko doživetje. Po končani avdienci smo si ogledali še baziliko sv. Petra in vse njene zaklade. Zvečer smo po sveti maši v Sloveniku ob kresu praznovali slovensko osamosvojitvev. Toda to neizrekljivo veselje se je izgubilo že v četrtek, ko so nam povedali kakšna grozodejstva se dogajajo v Sloveniji. Ta dan smo si z negotovostjo v srcu ogledovali različne rimske znamenitosti: vse tri papeške

bazilike, stari Rim, in ostale ostanke davne in ne tako davne preteklosti. Ta dan je zato minil bolj v žalosti, kot pa v veselju. Po večerji smo skupno molili za mir v naši prelepi domovini.

V petek smo odšli na Monte Casino, samostan, ki je bil popolnoma porušen in so ga zavezniki po vojni obnovili po originalnih načrtih. Na tej poti smo zaskrbljeno poslušali italijanska poročila, ki nam jih je prevajal dr. Borut Košir.

V soboto bi se morali vrniti domov, vendar smo morali zaradi okupiranih meja ostati v Rimu. Udeležili smo se papeževe maše na Trgu sv. Petra, na moj god. S seboj smo nosili prapor z podobo brezjanske Matere božje in napisom SLOVENIJA. Veliko ljudi nas je zmagoslavno pozdravljalo. Bili smo veseli te moralne spodbude. V nedeljo zvečer, po dolgočasnem dnevu, smo poskusili srečo in odpotovali. Na slovensko mejo smo prišli v ponedeljek zjutraj. Na mejnem prehodu Jezersko je šlo srečno skozi, le na Jezerskem smo morali pustiti avtobus zaradi podminiranih barikad. Naročili smo avtobus iz Kranja in se srečno vrnili domov.

Potovanje mi bo ostalo v spominu, saj sem bil takrat prvič prisiljen misliti, kako je, če si zunaj domovine in ne moreš vanjo. Vendar Bog vedno pomaga in tudi tokrat je pomagal tako nam, kakor domovini.

Peter

II. Tabor slovenskih krščanskih demokratov

V soboto, 14. septembra, je bil v Novi Gorici II. tabor SKD. Začel se je s prihodom udeležencev (ob 9.30) na otvoritev srečanja na ploščadi pred Kulturnim domom v Novi Gorici. Takoj zatem so se začela strokovna srečanja za gospodarstvo, šolstvo in šport, za kulturo in zdravstvo. Ta srečanja so večinoma vodili ministri (g. Vencelj, g. Bastl, g. Rejc) in njihovi sodelavci. Medtem je bila še maša v cerkvi Kristusa Odrešenika. Po maši so se začela politična srečanja. Sam sem se udeležil srečanja "SKD in mladina". Srečanje je vodil dr. Drago Čepar s sodelavci. Med drugim smo se pogovarjali o obveznih izbirnih vsebinah. Na koncu smo prišli do zaključka, da je obveščnost o tem po srednjih šolah zelo slaba in smo na predlog enega od voditeljev glasovali za izjavo, da morajo katalogi priti na vsako srednjo šolo, vsakemu učencu v roke. Tako si bo učenec lahko SAM izbral to, kar ga veseli. Dr. Čepar je med srečanjem večkrat izrazil bojazen, da bo šola dijaku izbrala obvezne izbirne vsebine, namesto, da bi si jih izbral sam.

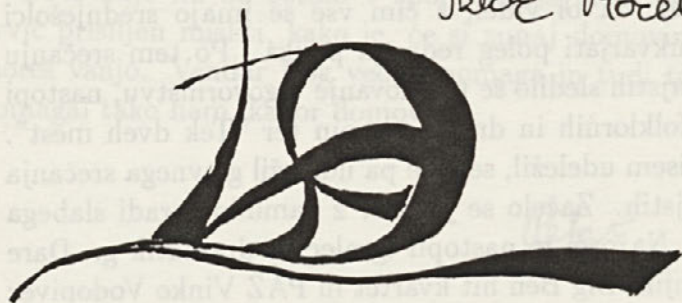
Po srečanju sem si ogledal oba kataloga. Nekoliko sem ju prelistal, da bi videl, s čim vse se imajo srednješolci možnost ukvarjati poleg rednega pouka. Po tem srečanju je ob trinajstih sledilo še tekmovanje v govorništvu, nastopi pevskih, folklornih in drugih skupin ter "Tek dveh mest". Tega se nisem udeležil, sem se pa udeležil glavnega srečanja ob šestnajstih. Začelo se je sicer z zamudo zaradi slabega vremena. Najprej je nastopil igralec in dramatik g. Dare Valič, za njim Big Ben hit kvartet in PAZ Vinko Vodopivec z Zdravljico ter g. Edvard Stanič, predsednik SKD v Novi

Gorici, ki je govoril o delu in poteku priprav za II. tabor SKD. Za njim je spregovoril g. Lojze Peterle. Zbrana množica ga je sprejela z navdušenim ploskanjem. V svojem kratkem nagovoru je predsednik izrazil optimizem za stranko SKD. Na koncu se je zahvalil g. Staniču za organizacijo tabora. Sledila je še izročitev malo čudnega darila SKD iz Nove Gorice in okoliških občin gospodu Peterletu. V njem so bili tipični pridelki iz vsakega področja, npr. čipka iz občine Idrija, sir iz občine Tolmin, kraški pršut s Krasa, ... Sledili so še govori gostov iz sosednjih držav, med katerimi so bili tudi predstavniki Slovencev iz Kanade in Argentine.

Vsi so izražali podporo samostojni Sloveniji in Hrvaški in obsojali početje jugoslovanske armade in srbske politike. Ti govori so se nekoliko zavlekli, saj so morali na železniški postaji prestaviti poseben vlak za Ljubljano za pol ure, pa tudi posebnih daril za vsakega govorca je zmanjkalo.

No, po govorih sta zapela še Big Ben hit kvartet in PAZ Vinko Vodopivec. Potem je eden od pevcev pozval gospoda Peterleta, da je skupaj z njimi zapel pesem "Slovenec sem". S tem se je kulturni in politični program zaključil in tudi drugi tabor slovenskih krščanskih demokratov.

Matjaž Mocetic



Rožni venec blažene Device Marije

Veseli del

1. Ki si ga Devica od sv. Duha spočela

Po božjem naročilu je prišel angel Gabrijel k Mariji. Bog bi bil lahko tudi sam osebno občeval z ljudmi in jim odkrival svoje želje. A navadno tega ne stori, ampak uporablja svoje namestnike – angele. To velja še danes. Bog občuje z ljudmi po svojih služabnikih, duhovnikih, in njegova volja je, da jih poslušamo.

Kdo je Marija? Ni bogata, ni visoko izobražena slavna gospa; je polna čednosti, dobrote in usmiljenja. Pri Bogu ima veljavo le čednost.

Po božjem naročilu je angel Gabrijel nagovoril Marijo: "Pozdravljena!" To je po dolgih tisočletjih prvi božji pozdrav človeštvu in znamenje, da hoče biti Bog do ubogih zemljanov spet ljubezniv. Zaradi tega pozdrava se sme vzradostiti vse človeštvo.

Marija je odbrana, da postane Mati Odrešenikova. To je čast, ki daleč presega čast angelov, je najvišja čast, do katere se more povzpeti ustvarjeno bitje. Pa Marija je to čast sprejela šele potem, ko je dobila zagotovilo, da bo njeno devištvo ostalo nedotaknjeno. Marija je na vsak način hotela ostati devica, saj tako visoko ceni devištvo.

Končno je dala odgovor, ki kaže v kakšnem odnosu do

Boga moramo biti tudi mi, da moremo postati srečni: "Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!" To je varna pot k resnični sreči.

2. Ki si ga Devica v obiskovanju Elizabete nosila

Zakaj se je Marija podala na to pot, saj je Elizabeta za to ni prosila? Le izvedela je bila, da Elizabeta pričakuje otroka, da bo torej potrebovala pomoč. To je najlepši izraz ljubezni do bližnjega: izkazovati ljubezen, ne da bi bili za to naprošeni. Da je Marija mogla biti teti v pomoč, je morala prepotovati najmanj šest dni dolgo pot tja in nazaj in pri teti v gorah je ostala kake tri mesece; vsekakor velika žrtev za Marijo.

To Marijino romanje v gore k teti Elizabeti je mojster Fürich čudovito lepo upodobil v sliki. Marija gre tja vase zamaknjena. Na njeni strani je sveti Jožef, spremljajo jo angeli: eni ji trosijo cvetice na pot, drugi ji godejo in pojejo v čast. Marija je kot potujoča monštranca, ker nosi s seboj Jezusa: enako se godi, ko nese duhovnik bolnikom zadnjo popotnico.

Ko je prestopila prag Elizabetinega doma, je tja: prinesla bogat blagoslov: Elizabeta je napolnjena s Svetim Duhom in sv. Janez v njenem naročju je oproščen izvirnega greha in posvečen. Kadar duhovnik prinese v hišo, v stanovanje Jezusa v sveti popotnici, se božji blagoslov razlije na vse, ki ga blagohotno sprejmejo.

Kako nespametno je torej duhovnika in Jezusa samega odvracati od bolnika, "da bi se ne razburil"! Jezus bolnika pomiri in ga često tudi ozdravi.

Marija sama pa zapoje vedno lepi Magnifikat. "Moja duša poveljuje Gospoda, ker veliko mi je storil On, ki je mogočen in je sveto Njegovo ime." Tako sme tudi vsak pravi katoličan govoriti v svesti si svoje velike sreče: "Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu mojem Zveličarju."

3. Ki si ga Devica rodila

Božji Sin leži pred nami v jaslicah kot otrok. To je On, ki je z Očetom in svetim Duhom neizmerne svetove, pa je vendar tako majhen. On je božje vsemogočnost in vendar tako šibek, da ga morajo drugi negovati. O Njem veljajo besede: "Gospodova je zemlja in vse kar je na njej." (Ps 23, 1) On daje hrano neštetim živim bitjem, jim daje obleko in stanovanje, sam pa je beraško reven. Pa On je majhen, šibek in reven iz ljubezni do nas! Tudi v sveti Hostiji je majhen in neznamenit, a le iz ljubezni do nas! V resnici pa je veliki, mogočni in neskončno bogati Bog.

To malo in vendar tako veliko božje Dete nam je bilo podarjeno po Mariji. Zato je Marija za Bogom tudi največja dobrotnica, ki jo je človeštvo prejelo. Mariji se za to dobroto ne moremo dovolj zahvaliti.

Še eno svojevrstno dejstvo je. V revnem hlevcu je prebivala najsrečnejša družina: Jezus, Marija in Jožef in iz tega revnega hleva se je razlil tolik božji blagoslov na človeštvo kot iz nobenega drugega še tako udobnega in razkošnega stanovanja ne. Tako vidimo, da tudi v revnih domovih prebivajo srečni ljudje in da od tam prihaja velik blagoslov na človeški rod.

4. Ki si ga Devica v templju darovala

Od prerokov napovedani Mesija je napravil tedaj svoj prvi obisk v božji hram. Tudi pozneje je Jezus najraje bival v hiši svojega Očeta. Enako naj bo tudi nam najljubša pot v hišo božjo; tam naj bo naše ljubo bivališče kot pravi psalmist: "Kako prijetna so Tvoja bivališča, o, Gospod! Moje srce koprni od hrepenenja po Tebi." (Ps 83,1)

Marija gre k darovanju v tempelj. Druge matere so oddale svoj dar in svoje prvorojence so smele obdržati. Marija pa se je morala od svojega Sina ločiti, četudi ne takoj. Volja nebeškega Očeta je taka. To je bila za Marijo žrtev, ki jo navadna mati komaj more doumeti. Mnogokrat Bog tudi od nas zahteva najdražje, kar imamo, a tedaj se ne smemo Bogu upirati.

Tudi starček Simeon je tu. Kot plačilo za svoje čednosti je smel tako dolgo živeti, da je videl Jezusa. Ves presenečen je vzkliknil: "Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika po svoji besedi v miru. Zakaj videle so moje oči Tvoje zveličanje." Ali se ne bomo čutili srečne tudi mi kristjani,

ko Jezusa v sveti Hostiji tolikokrat vidimo in ga smemo celo sprejeti v svoje srce?

Iz ust starčka Simeona pa je Marija morala slišati one pretresljive besede: "Tvoje srce bo meč presunil." Od te ure dalje je vedno mislila na trpljenje, ki ga bo morala prestati. Simeonova napoved se je uresničila, ko je Marija stala pod križem. Tedaj je njeno rahločutno srce moralo prestati neizmerne bolečine. Svojim posebnim izvoljencem nalaga ljubi Bog najtežje žrtve le zato, ker jih tako močno ljubi.

5. Ki si ga Devica v templju našla

Marija in Jožef sta izgubila Jezusa. Vsaka izguba boli; bolečina pa je tem večja, čimdražji nam je ta, ki smo ga izgubili. Jezus je bil najdragocenejše in najdražje, kar sta mogla izgubiti. Kako neizmerna je morala biti bolečina obeh zaradi te izgube! – Tudi mi pomislimo na to, da je velika izguba, če izgubimo Jezusa s kakim smrtnim grehom in taka izguba nas mora vselej tudi bridko zadeti!

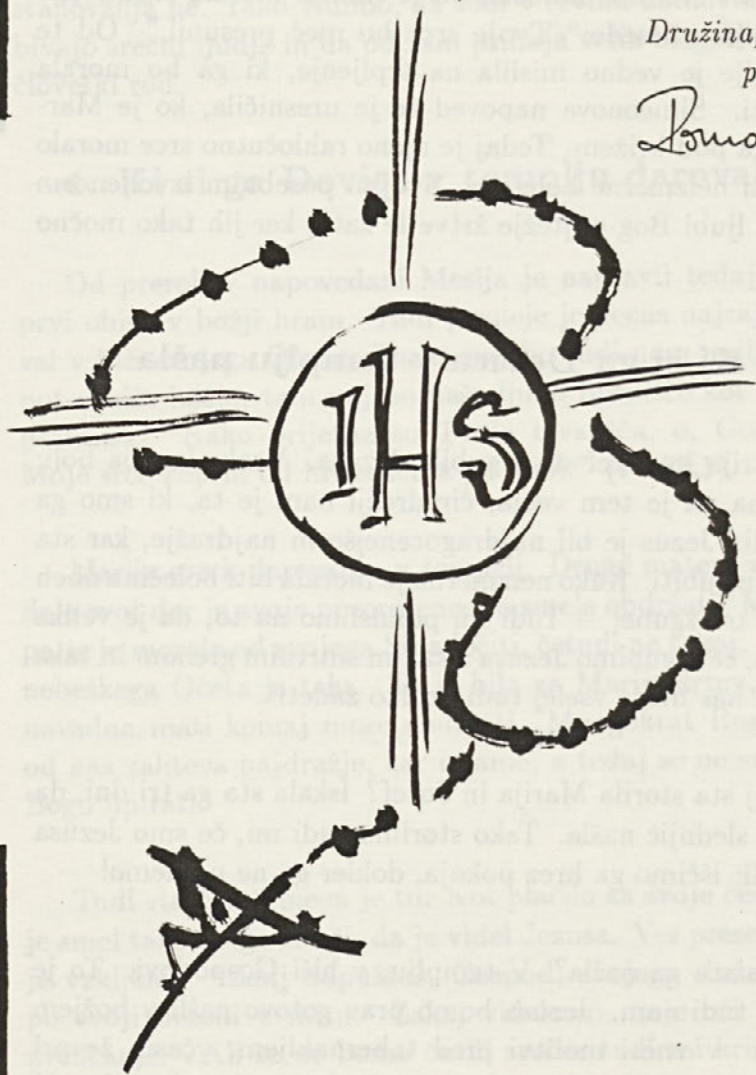
Kaj sta storila Marija in Jožef? Iskala sta ga tri dni, da sta ga slednjič našla. Tako storimo tudi mi, če smo Jezusa izgubili: iščimo ga brez pokoja, dokler ga ne najdemo!

Kje sta ga našla? V templju, v hiši Gospodovi. To je namig tudi nam. Jezusa bomo prav gotovo našli v božjem hramu: v vneti molitvi pred tabernakljem, včasih že pri poslušanju pridige ali s pobožno pričujočnostjo pri sveti maši;

najbolj gotovo pa z odkritosrčno spovedjo in vrednim prejemom svetega obhajila.

Družina, 1957
prireديل

Domon



Zakaj moram biti skladatelj?

Malo je slovenskih orgel, ki bi ne poznale spretnih prstov kristjana, organista, skladatelja, akademika, profesorja dr. Primoža Ramovša. Rodil se je 20. marca leta 1921 v družini znanega slavista dr. Frana Ramovša. Profesorja že dalj časa poznam in ko sem neko nedeljo poslušal žvrgolenje orgel pod njegovimi prsti, sem se odločil, da ga ob njegovi sedemdesetletnici predstavim tudi bralcem Isker.

- *ISKRE: Kdaj ste začutili, da vam je Bog podelil talent glasbe?*

PROFESOR: Veselje do glasbe imam že od predšolske dobe. Takrat sem igral klavir. Ob študiju glasbe na ljubljanski akademiji, kjer sem leta 1941 diplomiral, pa sem se naučil še tolkala in rog. Glasbeno sem se izpopolnjeval še v Sienni in Rimu. Dosegel sem tri častne doktorate.

- *I: Zakaj ste se odločili tudi za komponiranje lastnih skladb?*

P: Ker sem spoznal, da mi je Bog dal dar skladanja in da bi ne bil podoben služabniku, ki je svoj talent zakopal, sem začel božji dar izkoriščati v božjo čast.

- *I: Koliko del obsega vaše delo?*

P: Moj opus sedaj zajema okoli tristopetdeset skladb.

- *I: In katere zvrsti pišete?*

P: Sem predvsem instrumentalist. Najraje pišem za simfonični orkester. Pišem pa tudi za orgle, rog in solo instrumente.

- *I: Katero vaše delo vam je najbolj všeč?*

P: To je težko reči. Če vprašate mater desetih otrok, katerega ima najrajši, bo odgovorila "vse". Tako so tudi moje skladbe moji otroci. Ker pa sem predvsem instrumentalist, imam zelo malo vokalnih del. Za te imam navado v šali reči, da so moji nezakonski otroci.

- *I: Vaš stil je ...*

P: ...avantgarda. Ko sem začel s skladanjem, tega stila še ni bilo, vendar se je moj stil vedno približeval avantgardi.

- *I: Katero vaše delo je pri poslušalcih doživelo najlepši sprejem?*

P: Kolikor sem seznanjen, je to Simfonieta za simfonični orkester.

- *I: Kako pa je bilo vaše skladateljsko delo sprejeto v družbi, ko pa je bilo vsem znano, da ste cerkveni organist.*

P: Jaz sem vseh petinštirideset povojnih let orglal v cerkvi, ob nedeljah tudi pri petih mašah, pa moram reči, da se je tu zgodil čudež. Nikoli mi nihče ni očital ničesar. Mislim, da je to božje delo ter moja načelnost in poštenost.

- *I: Kakšno vlogo v življenju skladatelja igra Bog?*

P: Bog je v mojem življenju igral veliko vlogo. Če bi ne bil veren, tega ne bi mogel narediti. Lahko rečem, da je Bog povzročitelj mojega opusa.

- *I: Kateri skladatelj je bil vaš vzornik?*

P: Zelo so mi všeč dunajski klasiki, posebno pa Beethoven. Zelo mi je všeč tudi klasična glasba 20. stoletja.

- *I: Katero glasbeno delo svetovnih skladateljev vam je najbolj všeč?*

P: Najbolj mi je všeč Hohe messe Johanna Sebastiana Bacha. Ta skladba je zame zadosten dokaz za obstoj Boga, saj človek, četudi Bach, takega dela sam ne more napraviti.

- *I: Koliko časa že igrate orgle?*

P: Orgle igram že od leta 1938. Takrat sem igral pri mladinskih mašah, kasneje pa sem postal organist pri uršulinkah, pri frančiškanih in v ljubljanski stolnici.

- *I: In katere orgle so vam najljubše?*

P: Najraje igram na stolne in uršulinske orgle.

- *I: Na katere od velikih svetovnih orgel pa ste že igrali?*

P: Največje slovenske orgle v Cankarjevem domu, orgle v Fatimi, najljubše pa so mi še vedno stolne in uršulinske.

- *I: V nekem leksikonu piše, da se ukvarjate tudi s filmsko glasbo.*

P: Napisal sem skladbo za nek dokumentarni film, vendar tega ne delam več. Imam občutek, da je v filmu glasba podrejena času, sceni... Poleg tega pride glasba tako potihlo, da jo komaj opaziš.

- *I: In kaj bi za konec povedali bralcem Isker?*

P: ... Nikdar in pod nobenim pogojem ne kloni. Bodi vztrajen in delaven in če se obrneš na Boga in Marijino pomoč, ti ne bo škodilo...

- I: Gospod profesor, v imenu bralcev Isker se vam zahvaljujem za vse misli, ki ste nam jih povedali. Ob vaši sedemdesetletnici vam želim obilo božjega blagoslova, zdravja, in še mnogo vaših nesmrtnih del.



Vesele strani

Semeniščniki

Sočen je okus slavizma,
 En trikotnik, ena prizma.
 Muči nas latinščina,
 En'ga tud' francoščina.
 Neologizmi pa arhaizmi
 In prisotni vsi sofizmi
 Šepa nam angleščina,
 Čeprav jo sestra dobro zna.
 NaCl filtriramo
 In glave v pesek skrivamo.
 Kdor preživel je bojne strupe
 Ima pri fiziki prazne upe.

Na počitnicah

Ko smo bili semeniščniki v večjem številu na počitnicah v nekem obmorskem kraju, smo bili večkrat sami. K nam je prihajala tudi neka starejša gospa, ki je po dolgotrajnem molku nekega dne rekla:

“E, pa dečki! Gde su vam žene?”

Vsi smo ostali tiho. Drugo jutro nas pa sreča ravno, ko smo šli iz samostana in reče:

“E, pa vi ste iz manastira!”

Ali veste, da...

- je na vprašanje "What's your adress?" neki vrli semeniščnik začel gledati na etiketo svoje mikice in odgovoril: "XL."
- je neki vrli semeniščnik, potem ko ga je profesor pred kontrolno nalogo presedel, jezno rekel: "Pa piš' pozitivno, če moraš pa sam sedet'."
- je neki profesor tako imenovane "semeniščnice" imenoval kar "fantičice"?
- je v Vipavi prej propadla KASARNA kočpa 'TVORNICA POPOVA'?
- je razredna skupnost tretjega letnika sklenila svojega dosedanjega kralja povišati v božanstvo? (dijak popravlja napake celo v slovarju)



ISKRE

Glasilo vipavskih semeniščnikov

Leto XXIV, številka 1 - Božič 1991

Iskre, Grabrijanova 19, 65271 Vipava.

Glavni urednik	Tone Česen
Vinjete	Lojze Mušič
Mentor	prof. Tatjana Božič

Iskre se vzdržujejo s prostovoljnimi prispevki, za katere se že vnaprej zahvaljujemo!

Tisk: Bori, Ljubljana, december 91.

Naklada: 350 izvodov.



Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre : < glasilo vipavskih s

inv.št:K /

15759



SEMENIŠČE VIPAVA



015759